

Det bitterljuva vemodets mästare

Jan-Anders Eriksson
Olja och emalj
Piteå Konsthall

konst

37 MÅLNINGAR och emaljer fyller upp de två rummen i Piteå konsthall. Att gå runt i Jan-Anders Erikssons bildvärld är att befinna sig i det mörka ljusets landskap. Ödsliga landskap, mörka horisonter invaggade i ett märkligt ljus, här och där människor som hukar sig, som betraktar sin karga värld och med en musikalisk grundton av vemod i bakgrunden.

Jag blir helt lugn. Det är som att komma hem.

Astral weeks kom 1968. Sedan dess har jag alltid haft känslan av att Van Morrison spelat in samma skiva år efter år. Det är lätt att känna igen hans musik. Och är det inte det som utgör storheten i Van Morrissons musik?

Jag känner inte Jatte Erikssons konstnärskap på samma djupgående sätt som jag känner Van Morrissons musik, bara det en rejäl tankeställare ...! Men den

INNEBOENDE. Jan-Anders Eriksson.

kopplingen slår mig ändå, efter att jag sett hans måleri under ett antal år nu.

Det är inte alls tråkigt att känna igen en konstnär. Förnyelse och vitalitet sitter inte i att förändra stil och uttrycksformer för förändringens egen skull. Möjligen skulle det vara häftigt att uppleva en scenversion av Jan-Anders Erikssons ateljéarbete; vi ser konstnären framför staffliet, vid sidan om står någon och läser dikter av Gunnar

Ekelöf och Bruno K Öijer, ur högtalarna hörs samtidigt någon gammal rostig bluesman. Det skulle bli ett multikonstverk och nåt jag gladeligen skulle betala inträde för!

MEN NU ÄR det inte så. Jag står i en traditionell konsthall i en hemtrevlig stad och tittar på en traditionell utställning och Jan Anders Erikssons bilder behöver inget krimskrams runt sig för att nå ut från väggarna.

Hans måleri rymmer många lyriska inslag och jag vet att poesin betyder mycket för konstnären. I hans ofta dova landskap finns en poetisk ton av ensamhet och förvirring, en känsla av att vi människor kanske har gått vilse, att vi inte riktigt hör hemma i den verklighet vi omges av. Sedan får vi inte glömma humorn. När jag går omkring bland målningarna känner jag att jag småler mest hela tiden. Okej, då, det är ett eftertänksamt leende, inte ett storgarv.

Målningen *En inneboende* är ett bra exempel. Bilden är ganska mörk, huset är vint och skrangligt, som taget ur en Stephen King-roman. En man lutar sig

lite förskrämt fram mot sitt natthärbärg. Han har garanterat inte hittat huset via internet, det är märkligare krafter än så som har fått mannen att ta in på detta ödsliga pensionat.

Samma uppkäftiga leende får jag när jag ser ett par olika varianter av temat far och son.

Den stora målningen *Farkost* blir för mig också sinnebild för blandningen av humor och vemod. En liten förskrämd man i roddbåt, ett hukande hus hänger på klippan och en märklig ljusfigur surfar på vattnet. Det är en helt vanlig dag någonstans i Vintergatan.

Några strofer av Bruno K Öijer tycker jag kan rama in mina intryck av Jan-Anders Erikssons utställning:

"vi föddes / med en oerhörd saknad / genom ett / rusande tågfonster / om natten / ser du en skymt / av rymdens handstil / omöjlig att tyda / någonstans / i den slingrande väven / av gnistrande bläck / finns förklaringen / till våra liv"

Lars Hedström